

forslaget under Nr. 4 til § 3, saa er det stillet af det Mindretal, hvortil jeg hører, og gaar, som D'Hr. ville se, ud paa, at i Mellemtiden, fra Sygdommen er indtraadt i en Mands Besætning, og han er kommen til Overbekjending om, at der er smitsom Sygdom til Stede — i den Tid, der forløber deraf, og til han er pligtig at tilkalde Dyr læge, skal han ikke have Lov til at afhænde noget af sine Dyr. Naar jeg har stillet dette Vædringsforslag, som ogsaa Udvalget har imødetaget og tiltraadt, saa er Grunden dertil den, at jeg har en praktisk Erfaring i saa Henseende, at der er forekommet Tilfælde, hvor vedkommende Gjer har faaet sine Dyr solgte eller afhændede i Mellemtiden, hvorved der er afdømt store Forvillinger. Vædringsforslaget til § 6, som ogsaa er stillet af Mindretallet, er ikke blevet forstaaet af Udvalgets Ordførere. Jeg vilde gerne, at det skulde forstaaes saaledes, som det jo i Virkeligheden bør forstaaes, og at den Realitet, der ligger i Vædringsforslaget, i Virkeligheden kan lægges deri. Naar Vædringsforslaget i Betænkningen er motiveret derved: for virksomt at bekæmpe Udbredelsen af Smitte, og dette gik igen i den ærede Ordførers Udtalelse, saa maa jeg dertil bemærke, at Vædringsforslaget gaar ikke ud paa at værne imod Smitteens Udbredelse, men det gaar ud paa at værne Dyreejerne imod den urimelige Bestemmelse i Lovforslagets § 6, 2det Stykke, som jo gaar ud paa, at naar en eller anden Sygdom er udbrudt i Besætningen, maa han ikke føre Dyr ind i Besætningen, selv om disse Dyr ikke kunne angribes af Sygdommen. Men det, som Vædringsforslaget gaar ud paa, er, at selv om en eller anden Sygdom er udbrudt, f. Eks. Svinedifteritis, i en Mands Besætning, kan han nok indføre andre Kreaturer i Besætningen, hvilket han ikke kunde efter Lovforslaget. Det er det, som Vædringsforslaget gaar ud paa. Jeg skal ikke forfølge Enkelthederne, men kun nævne et Par Tilfælde, ellers vilde der maaske gøres den Indvending imod mig, at jeg gaar for meget i Enkelthederne og tillægger mig selv alt for meget, men det er kun for at retfærdiggøre min egen Stilling over for andre Forhold. Vædringsforslaget under Nr. 33 gaar ud paa, at Udgifterne ved Anskaffelsen af Desinfektionsmidler, som blive paabudte af Veterinærer, skulle afholdes af det offentlige. Jeg anser det for urimeligt, at en privat Gjer skulde afholde disse Udgifter, og det af to Grunde. Den ene er den, at den offentlige Sikkerhed ikke er tjent med, at Gjereren selv skal afholde denne Udgift, lige saa lidt som Gjereren er tjent med, at han skal afholde den.

Hvem der er kendt med disse Forhold vil indse, at Udgiften til Desinfektionsmidler kan blive meget betydelig og meget følelig for Gjereren, som skal afholde den; men paa den anden Side vil Gjereren spare paa den saa meget som muligt, og det er det offentlige Interesse, at Smitstoffet tiltintetgøres saa godt som muligt. Derfor mener jeg, at det er rigtigt, at det offentlige betaler denne Udgift, og Udvalget er af samme Mening. — Det samme er Tilfældet med det næste Vædringsforslag under Nr. 34, som gaar ud paa, at det offentlige skal erstatte Udgifterne ved Opførelsen af Rum til Afspærring af smittede Dyr. Det kan ogsaa blive meget bekosteligt for vedkommende Gjer at bære disse Udgifter. Nu skal jeg imidlertid ikke nærmere omtale disse Vædringsforslag, men gaa over til de Vædringsforslag, som ere stillede af det Mindretal, hvortil jeg hører. Det første Vædringsforslag, jeg kommer til, er Vædringsforslaget under Nr. 1 til § 1. Det gaar ud paa at føre Loven tilbage til, saaledes som Loven af 29de December 1857 lyder, og ikke andet; jeg vil blot opretholde det bestaaende Forhold, jeg forlanger ikke mere. Naar det nu i Lovforslagets § 1 hedder: „Husdyr, der ere angrebne af nogen smitsom Sygdom, maa ikke tages under Behandling af andre end eksaminerede Dyr læger“; hvad siges der saa med denne Forandring? Ja, det maa jo være klart, at naar der staar „nogen smitsom Sygdom“, saa er ingen smitsom Sygdom undtagen, hverken i denne Lov eller udenfor. Saa snart det kan bevises, at en Sygdom er smitsom, falder den ind under denne Bestemmelse, saa skal den behandles af en Dyr læge, en saadan Sygdom maa ikke tages under Behandling af andre end en eksamineret Dyr læge, ikke en Gang af en selv. (Afbrudelse af Indenrigsministeren [Singerløv].) Hvis dette Lovforslag gennemføres, vil det ikke kunne gennemføres, selv om den ærede Minister siger nej. Der staar i Loven „andre“, dermed er indbefattet alle. Jeg forstaaer ikke dette Ord anderledes, og i denne Forbindelse i Lovforslaget kan det heller ikke efter almindelig Lovsprogbrug forstaaes anderledes. Dersom man over for andre Forhold vilde skrive det samme, vilde man sige, at „alle“ er indbefattet i Ordet „andre“, og jeg kan ikke forstaa, at danske Landmænd — ja, jeg vil ikke bruge Ordet danske, det behøves ikke i denne Forbindelse — ville vedtage, at Dyr læger herefter blive eneberettigede til at behandle en hvilken som helst smitsom Sygdom, baade dem, der ere nævnte i Lovforslaget, og dem, der ikke ere